

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DNR-70-186(53)/09/10/AK

Warszawa, dnia 13 września 2010 r.

DECYZJA nr DNR-1/63/2010

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976 oraz 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej wprowadzenia na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa, tj. rowerów UNIBIKE EVOLUTION z ramą o rozmiarach 17", 19", 21" i 23" przez przedsiębiorcę „UNIBIKE” K. Orłowska, P. Drobotowski spółka jawna z siedzibą w Bydgoszczy, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów DNR-1/45/2010 z dnia 21 lipca 2010 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W piśmie z dnia 9 sierpnia 2010 r. przedsiębiorca „UNIBIKE” K. Orłowska, P. Drobotowski spółka jawna z siedzibą w Bydgoszczy (strona postępowania) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej „Prezes UOKiK”) nr DNR-1/45/2010 z dnia 21 lipca 2010 r.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, iż przedsiębiorca „UNIBIKE” K. Orłowska, P. Drobotowski spółka jawna z siedzibą w Bydgoszczy naruszył art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976 oraz 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr

20, poz. 106) (dalej „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”) i na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nałożył na tego przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 60 000 zł.

We wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, strona postępowania wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania. Stwierdziła, iż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 77 § 1, art. 78 § 1 oraz art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niedopuszczalne zignorowanie wniosków dowodowych strony oraz całkowicie dowolne i błędne, a przy tym nie oparte na wymaganej wiedzy specjalistycznej, ustalenie, jakoby rowery UNIBIKE EVOLUTION z ramą o rozmiarach 17”, 19”, 21” i 23” (dalej „rowery UNIBIKE” lub „rowery”) nie spełniały wymagań bezpieczeństwa. Ponadto strona postępowania zarzuciła, iż Prezes UOKiK w ww. decyzji naruszył art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez nałożenie na stronę kary niewspółmiernie wysokiej do stopnia ewentualnie stwierdzonego naruszenia obowiązków oraz o innych wziętych pod uwagę okoliczności z tym związanych, a zwłaszcza rzeczywistych korzyści osiągniętych przez stronę ze sprzedaży przedmiotowych rowerów. Jednocześnie, strona postępowania podtrzymała wnioski dowodowe, złożone w piśmie z dnia 29 czerwca 2010 r., dotyczące: przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność, czy rowery będące przedmiotem postępowania są produktami niebezpiecznymi i stwarzają zagrożenie dla zdrowia, a także na okoliczność ustalenia, czy specjalną ramkę stalową z krawędziami antypoślizgowymi oraz dodatkowymi wrębami o kształcie uniemożliwiającym przesunięcie stopy (buta) można uznać za urządzenie utrzymujące stopy w rozumieniu normy PN-EN 14766:2007, przesłuchania świadków: Zbigniewa Lewandowskiego, Krystyny Orłowskiej i Piotra Drobotowskiego na okoliczność, iż rowery UNIBIKE były wyposażone w urządzenie utrzymujące stopy; na powyższą okoliczność, a także na okoliczności dotyczące oceny bezpieczeństwa rowerów – przesłuchania inspektorów reprezentujących Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Hanlowej, którzy przeprowadzali kontrolę w siedzibie strony postępowania: Barbary Wolskiej i Michała Dubiela.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2010 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona postępowania pismem z dnia 30 sierpnia 2010 r. wniosła o uzupełnienie materiału dowodowego, podtrzymując wnioski dowodowe zgłoszone w piśmie z dnia 9 sierpnia 2010 r.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził, co następuje:

Istotą postępowania odwoławczego, które w przypadku spraw rozpatrywanych przez Prezesa UOKiK ma charakter ponownego rozpatrzenia sprawy, jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych wyłącznie rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Strona postępowania w pierwszej kolejności zarzuciła Prezesowi UOKiK naruszenie art. 77 § 1, 78 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niedopuszczalne zignorowanie złożonych przez nią w piśmie z dnia 29 czerwca 2010 r. wniosków dowodowych oraz całkowicie dowolne i błędne, a przy tym nieoparte na wymaganej wiedzy specjalistycznej, ustalenie, jakoby rowery będące przedmiotem postępowania nie spełniały wymagań bezpieczeństwa. W opinii strony postępowania przepisy ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie przewidują wydawania decyzji ustalających bezpieczeństwo produktu. Konsekwencją powyższego twierdzenia jest przyjęcie, iż decyzja Prezesa UOKiK nr DNR-1/14/2010 z dnia 23 marca 2010 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa rowerów UNIBIKE nie może być potraktowana jako decyzja ustalająca bezpieczeństwo tych produktów, czy też spełnianie przez nie wymagań bezpieczeństwa, co uprawnia stronę postępowania do dowodzenia, iż ww. rowery są produktami bezpiecznymi w odrębnych postępowaniach – w szczególności, w postępowaniu niniejszym.

Z powyższym twierdzeniem, w opinii Prezesa UOKiK, nie sposób się zgodzić. Rację ma strona postępowania przyznając, iż Prezes UOKiK uprawniony jest do nałożenia kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa albo w decyzji kończącej postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu albo też po przeprowadzeniu odrębnego postępowania administracyjnego w tym przedmiocie. Należy wszakże zauważyć, iż niezależnie od tego, która z ww. dwóch konkurujących ze sobą możliwości zostanie przez organ nadzoru przyjęta, orzekanie o fakcie, czy konkretny produkt może być uznany za bezpieczny następuje tylko raz. Jak zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 8 kwietnia 2010 r., sygn. akt: VI SA/Wa 58/10 *„kara pieniężna jest odrębną od obowiązku natychmiastowego wycofania produktu z rynku przewidzianą w ustawie konsekwencją zaistnienia określonego stanu faktycznego”*. Istotą bowiem postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu jest właśnie ustalenie, czy produkt będący jego przedmiotem jest produktem bezpiecznym, czy też nie

może być za taki produkt uznany w świetle przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Powyższe potwierdza brzmienie art. 24 ust. 14 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, który stanowi, iż organ nadzoru wydaje decyzję o umorzeniu ww. postępowania jeżeli stwierdzi, iż produkt jest bezpieczny, ale także wtedy, gdy producent lub dystrybutor usunął przyczyny zagrożeń stwarzanych przez produkt. Dopiero zatem w przypadku uznania w decyzji kończącej postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, że produkt będący jego przedmiotem nie jest produktem bezpiecznym, a ponadto stwierdzenia, iż w trakcie tego postępowania przedsiębiorca będący jego stroną nie podjął dostatecznych działań naprawczych mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez ten produkt, organ nadzoru nakłada na przedsiębiorcę wprowadzającego produkt na rynek obowiązki określone w art. 24 ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, mające na celu możliwie szybkie zminimalizowanie zagrożeń związanych z jego używaniem przez konsumentów. Z uwagi na powyższe należy stwierdzić, iż mylne jest przekonanie skarżącego jakoby celem postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu było nałożenie na stronę tego postępowania określonych w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów obowiązków, po zaistnieniu określonego stanu faktycznego. Celem postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa rowerów UNIBIKE EVOLUTION z ramą o rozmiarach 17", 19", 21" i 23" było ustalenie – na podstawie zgromadzonego w toku tego postępowania materiału dowodowego – czy produkty te są produktami bezpiecznymi. Warto także przypomnieć, iż w toku ww. postępowania, na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK określił jego stronie termin na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez kwestionowane rowery oraz przedstawienie dowodów potwierdzających podjęte w tym celu działania. Ponadto w terminie tym, strona postępowania miała także możliwość przedstawienia dowodów świadczących o tym, że produkty te są produktami bezpiecznymi w rozumieniu przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Decyzja Prezesa UOKiK nr DNR-1/14/2010 r. z dnia 23 marca 2010 r. była zatem konsekwencją uznania przez organ nadzoru, iż rowery UNIBIKE, ze względu na posiadane wady – tj. brak osłony łańcucha – nie są bezpieczne. Natomiast z uwagi na fakt, iż w toku postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa tych produktów, przedsiębiorca „UNIBIKE” K. Orłowska, P. Drobotowski spółka jawna z siedzibą w Bydgoszczy nie przedstawił dowodów podjęcia działań, które w opinii Prezesa UOKiK wskazywałyby na usunięcie przyczyn zagrożeń stwarzanych przez egzemplarze ww. produktów wprowadzone na rynek, a także dowodów wskazujących na bezpieczeństwo tych produktów, organ nadzoru, w celu odwrócenia

niebezpieczeństwa stwarzanego przez produkty oraz zapewnienia ochrony zdrowia i życia konsumentów, był zobligowany do nałożenia na stronę postępowania stosownych obowiązków wymienionych w art. 24 ust. 4 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Jednocześnie wskazać należy, iż w trakcie postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów strona poinformowana została o możliwości nałożenia przez Prezesa UOKiK, na podstawie art. 33a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów kary pieniężnej w wysokości do 100 000 zł – w szczególności – za wprowadzenie na rynek produktu niebezpiecznego. W związku z powyższym przyjąć należy, iż zdawała sobie ona sprawę z konsekwencji uznania produktu za niebezpieczny. Nieskorzystanie przez stronę z przysługujących jej praw w zakresie składania wniosków dowodowych w trakcie postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów lub wystąpienia z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy nie mogło mieć wpływu na wynik postępowania w sprawie wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa i nie mogło być w jego trakcie restytuowane. Datą graniczną bowiem na przedstawianie przez stronę dowodów lub zgłaszanie wniosków dowodowych jest wydanie decyzji w sprawie lub – w sytuacji, gdy strona nie mogła przytoczyć określonych dowodów w postępowaniu przed organem I instancji – w trakcie postępowania odwoławczego, które w przypadku decyzji wydawanych przez Prezesa UOKiK przyjmuje postać ponownego rozpatrzenia sprawy.

Natomiast obecnie skarżona decyzja Prezesa UOKiK nr DNR-1/45/2010 z dnia 21 lipca 2010 r. została wydana na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i zawiera inne rozstrzygnięcie – obowiązek uiszczenia kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niebezpiecznego. W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją organ nadzoru nie podejmował więc czynności mających na celu weryfikację dokonanych przez niego wcześniej ustaleń odnośnie bezpieczeństwa kwestionowanych rowerów, np. nie zlecał przeprowadzenia badań laboratoryjnych tych produktów oraz nie przeprowadzał innych dowodów na okoliczność ich bezpieczeństwa. Należy nadmienić, iż ponowne badanie bezpieczeństwa produktów, co do których zapadło już prawomocne orzeczenie w tym przedmiocie nie jest dopuszczalne w zwykłym postępowaniu odwoławczym. Zgodnie bowiem z art. 25 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów decyzje organu nadzoru, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 4 tej ustawy – a więc także decyzja Prezesa UOKiK nr DNR-1/14/2010 z dnia 23 marca 2010 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa rowerów UNIBIKE – stanowią podstawę wpisu do rejestru produktów niebezpiecznych, który jest rejestrem powszechnie dostępnym. Natomiast stosownie do § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowego

sposobu prowadzenia rejestru produktów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 87, poz. 814) organ nadzoru dokonuje wpisu produktu do rejestru z urzędu – w przypadku decyzji, której nie nadano rygoru natychmiastowej wykonalności – niezwłocznie po upływie terminu, od kiedy decyzja ta stała się ostateczna. Powyższa regulacja sankcjonuje stan, w którym ostateczne rozstrzygnięcie organu nadzoru rynku w przedmiocie bezpieczeństwa produktu jest definitywne, a jego ewentualne wzruszenie jest możliwe jedynie w jednym z nadzwyczajnych trybów kontroli ostatecznych decyzji administracyjnych. Mając powyższe na uwadze uznać trzeba, że ponowne badanie w odrębnym postępowaniu administracyjnym bezpieczeństwa produktu, który na mocy ostatecznej decyzji Prezesa UOKiK został uprzednio uznany za produkt niebezpieczny, nie jest możliwe w obowiązującym stanie prawnym.

Odnosząc się następnie do stanowiska skarżącego, jakoby określenie użyte w art. 24 ust 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów – tj. „produkt nie jest bezpieczny” oraz określenie zawarte w art. 33a ust. 2 pkt 2 tej ustawy – tj. „produkt niespełniający wymagań bezpieczeństwa” wymagały dokonywania odrębnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego – Prezes UOKiK nie może zgodzić się z twierdzeniem, jakoby – pomimo wcześniejszego uznania, że produkt nie jest bezpieczny – w celu nałożenia kary na podstawie art. 33a ust. 2 pkt b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, koniecznym było prowadzenie postępowania dowodowego mającego na celu ustalenie spełniania przez niego wymagań bezpieczeństwa. Regulacja art. 7 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, na którą powołuje się skarżący, uprawnia bowiem Prezesa UOKiK, jako organ nadzoru rynku, do uznania w pewnych sytuacjach, iż spełnianie przez konkretny produkt wymagań bezpieczeństwa zawartych np. w Polskich Normach nie warunkuje bezpieczeństwa tego produktu. Powyższe może mieć miejsce w sytuacji, gdy wymagania w zakresie bezpieczeństwa objęte normami, w ogóle nie odnoszą się do pewnych rodzajów zagrożeń stwarzanych przez produkt, a zagrożenia te są tego rodzaju, że pozostają w sprzeczności z warunkami, jakie musi spełniać produkt, aby mógł być uznany za bezpieczny w świetle art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W okolicznościach niniejszej sprawy sytuacja taka jednak nie występuje. Wymagania normy PN-EN 14766:2007 *Rowery górskie -- Wymagania bezpieczeństwa i metody badań*, mającej status Polskiej Normy będącej transpozycją normy europejskiej uznanej przez Komisję Europejską za zgodną z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów, wyraźnie normują kwestię posiadania osłony łańcucha. Pkt 4.16.1 ww. normy stanowi bowiem, że rower powinien być wyposażony w osłonę koła łańcuchowego, urządzenie ochronne łańcucha lub prowadnik przerzutki przedniej i urządzenie ochronne. Z uwagi na fakt, iż ostateczne ustalenia Prezesa UOKiK w

zakresie bezpieczeństwa rowerów UNIBIKE, zapadły w związku z niespełnieniem przez te produkty wskazanych wymagań bezpieczeństwa, wykazywanie przez stronę okoliczności przeciwnych w toku niniejszego postępowania, w opinii organu nadzoru, nie jest dopuszczalne z uwagi na fakt, iż stanowiłoby to w konsekwencji ponowną ocenę bezpieczeństwa tych produktów. Ustaleń tych nie podważają przekazane przez stronę postępowania przy piśmie z dnia 30 sierpnia 2010 r. zdjęcia, dotyczą one bowiem produktów niebędących przedmiotem postępowania, zakończonego ostateczną decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/14/2010 z dnia 23 marca 2010 r.

Wszczęcie postępowania w sprawie wprowadzenia na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa było konsekwencją uznania przez Prezesa UOKiK, że w okolicznościach niniejszej sprawy zasadne jest nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej. Jednocześnie biorąc pod rozwagę fakt, iż decyzja nakładająca karę na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 jest decyzją wydawaną w warunkach uznania administracyjnego i musi wynikać z wszechstronnego i dogłębnego rozważenia wszystkich okoliczności faktycznych sprawy (wyrok NSA OZ w Warszawie z dnia 2 lutego 1996 r., sygn. II SA 2875/95), w toku postępowania w sprawie wprowadzenia na rynek produktów niespełniających ogólnych wymagań bezpieczeństwa, tj. rowerów UNIBIKE, organ nadzoru ustalał szereg okoliczności uzasadniających określenie wysokości kary. Określał bowiem nieznanne mu wcześniej okoliczności obciążające (np. opartą na dokumentach liczbę wprowadzonych na rynek produktów) oraz przemawiające za stroną postępowania, jak również gromadził dokumenty pozwalające określić korzyść majątkową osiągniętą ze sprzedaży tych produktów. W związku z tym, Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania ustalał odmienne okoliczności faktyczne i nieuwzględnienie przez niego w decyzji z dnia 21 lipca 2010 r. wniosków dowodowych strony na okoliczność bezpieczeństwa produktów, w oparciu o brak tożsamości przedmiotowej obu wskazanych postępowań – wbrew twierdzeniu strony postępowania – w opinii Prezesa UOKiK jest uzasadnione. Na marginesie Prezes UOKiK pragnie zauważyć, iż w zaskarżonej decyzji strona postępowania została poinformowana o przyczynach niedopuszczenia złożonych przez nią wniosków dowodowych, co nie może być uznane za ich zignorowanie – jak twierdzi strona, o którym można mówić w przypadku nieodniesienia się do nich przez organ administracji.

Odnosząc się następnie do zastrzeżeń strony postępowania odnośnie wysokości kary pieniężnej nałożonej na nią w skarżonej decyzji, Prezes UOKiK nie dopatrył się uchybień w przedmiocie ustalenia wysokości ww. kary.

W pierwszej kolejności trzeba stwierdzić, iż Prezes UOKiK w sposób szczegółowy i wyczerpujący wskazał na okoliczności (zarówno obciążające stronę postępowania, jak również świadczące na jej korzyść), jakimi kierował się przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej nałożonej decyzją z dnia 21 lipca 2010 r. nr DNR-1/45/2010. Nie można też zgodzić się z twierdzeniem strony postępowania, iż przy ustalaniu wysokości kary organ nadzoru oparł się głównie na dwóch okolicznościach – tj. braku pełnej współpracy z organem nadzoru w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez kwestionowane rowery oraz korzyści majątkowej osiągniętej ze sprzedaży w 2009 r. 1152 egzemplarzy tych produktów. Zauważyć bowiem trzeba, iż organ nadzoru w skarżonej decyzji wyjaśnił, iż obok braku należytej współpracy z Prezesem UOKiK w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez wprowadzone przez stronę postępowania na rynek produkty, jako okoliczności obciążające stronę postępowania i wpływającej na wysokość wymierzonej kary potraktował w równym stopniu: fakt działania jako profesjonalista, od którego konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzane w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej produkty będą spełniać wymagania bezpieczeństwa, dużą ilość rowerów wprowadzonych na rynek (1152 sztuki) oraz fakt, iż działalność dotycząca produkcji i sprzedaży rowerów stanowi główny przedmiot działalności gospodarczej prowadzonej przez stronę postępowania. Ponadto, uzasadniając poczynione przez siebie rozstrzygnięcie Prezes UOKiK wyraźnie wskazał na fakt, iż korzyść majątkowa osiągnięta przez stronę postępowania ze sprzedaży w 2009 r. 1152 egzemplarzy produktów będących przedmiotem postępowania stanowiła jedynie pomocnicze kryterium przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej.

Skarżący wskazał następnie, iż organ nadzoru w sposób nieprawidłowy ocenił stopień współpracy strony postępowania z Prezesem UOKiK. O powyższym świadczy w jego mniemaniu okoliczność, iż strona w toku niniejszego postępowania oświadczyła, że podjęła działania naprawcze w stosunku do kwestionowanych rowerów, co zostało potwierdzone w toku kontroli Inspekcji Handlowej, przeprowadzonej w siedzibie strony postępowania w listopadzie 2009 r. (na powyższe oświadczenie wskazał Prezes UOKiK na str. 2 skarżonej decyzji). Odnotowania wymaga jednak fakt, iż powyższa ocena inspektorów reprezentujących Kujawsko – Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej dotyczyła jedynie 23 egzemplarzy rowerów UNIBIKE znajdujących się w posiadaniu strony postępowania. Prezes UOKiK nie zarzucił stronie postępowania, że nie podjęła żadnej współpracy z organem nadzoru rynku, uznał jednak, iż nie przedstawiła ona wystarczających dowodów pozwalających uznać, że analogiczne działania naprawcze zostały podjęte w stosunku do egzemplarzy produktów wprowadzonych na rynek i znajdujących się ewentualnie w

posiadaniu dystrybutorów tych produktów, tj. w stosunku do tych egzemplarzy produktów, które faktycznie były dostępne dla konsumentów.

Strona postępowania zarzuciła także Prezesowi UOKiK, iż ustalając korzyść majątkową osiągniętej ze sprzedaży w 2009 r. 1152 egzemplarzy produktów nie rozpatrywał jej w kategoriach rzeczywistego zysku (dochodu). Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK stwierdza, iż okoliczność ta nie może mieć wpływu na negatywną ocenę prawidłowości ustaleń w przedmiocie wysokości kary pieniężnej nałożonej skarżoną decyzją. Należy zauważyć, że definicja pojęcia „korzyść majątkowa” została wprowadzona i obowiązuje we wszystkich postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Nie jest ona w sposób zamierzony tożsama z zyskiem, czy dochodem, na które to pojęcia powołuje się strona postępowania. Zarzut, że to właśnie takim terminem przy określaniu wysokości kary powinien posługiwać się Prezes UOKiK nie znajduje żadnej racjonalnej podstawy. Prezes UOKiK zdefiniował to pojęcie dla celów prowadzonych przez siebie postępowań, wyjaśnił też stronie w jaki sposób określił wysokość korzyści majątkowej w dotyczącym jej postępowaniu, a sama strona w żaden sposób nie neguje, by określona w ten sposób korzyść majątkowa nie odpowiadała prawdzie. Ponadto, należy podkreślić, że kryterium to ma jedynie charakter pomocniczy, a określając wysokość kary Prezes UOKiK wziął również pod uwagę szereg innych okoliczności. Konsekwencją powyższego przyjęcia jest uznanie, iż wartość ta nie wpływa w sposób bezpośredni – jak to sugeruje skarżący – i nie stanowi prostego przelicznika do jej określenia.

Ostatnim zarzutem strony postępowania odnoszącym się do kwestii wysokości nałożonej na nią kary pieniężnej był zarzut naruszenia przez Prezesa UOKiK art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poprzez wymierzenie kary niewspółmiernie surowej do stopnia oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Odnosząc się do powyższego stwierdzić trzeba, iż organ nadzoru rynku wymierzając karę za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa jest obowiązany uwzględniać ww. okoliczności przy ustalaniu jej wysokości. Błędym jest natomiast utożsamianie – jak czyni to skarżący – stopnia oraz okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania, którego przedmiotem jest nałożenie kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa ze stopniem niespełnienia wymagań bezpieczeństwa przez sam produkt. Powyższe twierdzenie w opinii organu nadzoru jest nieuprawnione i zmierza w konsekwencji do ponownej oceny bezpieczeństwa produktu, co ze względów przytoczonych przez Prezesa UOKiK w niniejszej decyzji, w toku niniejszego postępowania jest niedopuszczalne.

Przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć bowiem uwzględnione przez Prezesa UOKiK w skarżonej decyzji – stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty, ilość produktów wprowadzonych na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, czy też ewentualną notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Tak samo pojęcie to jest rozumiane w orzecznictwie sądów administracyjnych. W wyroku z dnia 13 stycznia 2010 r., sygn. akt: VI SA/Wa 1855/09 Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż *„Prezes UOKiK wymierzając karę pieniężną producentowi produktu kieruje się stopniem i okolicznościami w jakich doszło do naruszenia obowiązków, co wynika z art. 33a ust.4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.”*

W związku z naruszeniem art. 10 ust 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK w decyzji nr DNR-1/45/2010 z dnia 21 lipca 2010 r. nałożył na stronę postępowania karę w wysokości 60 000 zł. Wymierzając niniejszą karę, Prezes UOKiK uwzględnił zarówno okoliczności obciążające stronę postępowania, jak również te, które przemawiają na jej korzyść. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia kary pieniężnej wysokości do 100 000 zł. Prezes UOKiK uznał, że kara określona w zaskarżonej decyzji jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, spełni swój cel prewencyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy bądź uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego oraz uwzględnieniu okoliczności wskazanych przez stronę w toku postępowania odwoławczego, zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia, uznał, że decyzja nr DNR-1/45/2010 z dnia 21 lipca 2010 r. była prawidłowa, a tym samym brak jest podstaw do jej uchylecia.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z póź. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymuje:

r. pr. Maciej Marzec
pełnomocnik „UNIBIKE” K. Orłowska P. Drobotowski spółka jawna z siedzibą w Bydgoszczy
Kancelaria Prawnicza „TEBI” T. Bojarski i M. Marzec sp. j.
ul. Długa 50/4A
85-034 Bydgoszcz